

He, kui ta meie wannematte aial olli. —
Ets ei olle?

Küllatubjas. Küllap se ehet woiib nenda olla.

Josep. Ei se woi üksprainis nenda olla, waid se on töest nenda. Kuida siis meie wannemad aega saiwad, ja meie nüud ei sa aega? — Kuida se luggu on ommeti? Kus se sū on?

Küllatubjas. Ja sedda ei woi ükski ãrraarwada.

Üks teine mees. Kül se ses ikka on, et meie eissiwanne mil maad kül ollid, ja meil on kassinaast maad päes.

Josep. Sinna kuulsid jo ausa wannaissa käest, et ennemuistne rahwole ei joudnud feik maad harrida, waid et muist pellus ollid. — Ses siis se sū ei woi olla: ja meie nāme fest, et üks tallomees moisa wannemale üllekokkut teeb, kui ta omma waeusse sūud temma peale, ja sure moisa sun-

sundimisse peale lükab. Agga üllekokkus on suur pat, mis Jummala käskudes kow-waste keeltasse. Jummal hoidko igauht patto teggemast! — Ma tean nüud, et igauks meie seast, meie tānnufest juttust, sedda öppetust on wōtnud, et kehwad tallo-poiad ei tohhi omma waeusse sūud, eggaa Jummala peale, eggaa Moissa-wanne-ma peale lükada: ja ma tean ka et ükski meie seast eddespidi nisuggust fael dust ei lähhå töstma. — Siiski se peaks üks immeassi ollema, kui meie ei peaks otsust kättesama, kust se tulleb, et meil nüud santi põlwo on, kui meie eissiwanne mil.

Küllatubjas. Ja ei sedda kül ükski woi ãrramoista.

Josep. Kes teab! Kui meie ðiete habame järrele mõtlema? — Aga ma nāän, et pādāw io on weremisse peäl, ja meil feigil on koddö, lojus sed veel tassumatta, nenda on selle magguna juttoga meie aeg